

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΑΖΕΛ Ε

ΛΙΓΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΜΗ

Η ύγρη όμίχλη θάμπωνε τούς γλόμπους στο βουλευάρτο Σεμπαστοπόλ. Το κρύο, τσουχτερό, περνούσε ως το κόκκαλο. Οί διαβάτες ήσαν λιγοστοί και περνούσαν διαστικά, με σηκωμένο τον γιακά του έπανωφοριού τους. Στη γωνιά της όδοϋ Βόρς, μιά γυναίκα του δρόμου είχε πλησιάσει ένα νέο και με χαμηλή φωνή, ραγισμένη, έλεγε:

— "Ακουσε, αγάπη μου, στάσου μιά στιγμή..."

Ο Ρομιέ τράθηξε απότομα το χέρι του, από δειλία.

— "Αφησέ με... ψιθύρισε.

Προχώρησε λίγο και έπειτα, διστακτικά, ξαναγύρισε και ρώησε τη γυναίκα του δρόμου.

— Μήπως ξέρεις τη Μιμή ;...

— "Α, έπρεπε να μου το πής πώς ήρθες για τη Μιμή... του απάντησε εκείνη, σε φιλικό τόνο. Κάπου εδώ είνε... Δεν θ' άργήση νάρθη... Πήγαινε να την περιμένης εκεί κάτω στο μπάρ και μόλις τη δώ, θά σου τη στείλω..."

— Ευχαριστώ... έκανε ο Ρομιέ.

Κι' άγγιξε τον γύρο του καπέλλου του που είχε μουσκέψει από την όμίχλη. Ήταν ένας νέος είκους περίπου χρόνων, ψηλός, με τετράγωνους ώμους, αδύνατος και χλωμός. Το πρόσωπό του ώστόσο έπαιρνε κάποτε-κάποτε, μιά χαρούμενη έκφραση. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα φτωχό μπουκετάκι.

Τό μπάρ ήταν γεμάτο καπνούς και βαρειές μυρωδιές. Προχώρησε στο θάθος, κάθησε σε μιά γωνία και παρήγγειλε ένα κονιάκ. Δίπλα του, στον καναπέ, άκούμπησε τό μπουκετάκι του,

τρία κόκκινα τριαντάφυλλα, τυλιγμένα σ' ένα βρεγμένο χαρτί. Ο Ρομιέ έβγαλε από την τσέπη του τη βραδυνη έφημερίδα, που ήταν στεγνή, έσχισε ένα φύλλο και τύλιξε προσεχτικά τά τριαντάφυλλα.

— "Ε, Πιέρρο, τί κάνεις εκεί ; του φώναξε ένας φίλος του που έπινε μιά μπουτίλλια κρασί στον πάγκο.

Ο Ρομιέ σήκωσε τό κεφάλι, κοκκινίζοντας, κι' έσφιξε άδιάφορα τό χοντρό χέρι του μεθυσμένου.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας σαραντάρης με πρόσωπο άλκοολικού και κόκκινα μάτια. Κάθησε απέναντι στον Ρομιέ, κέρασε δυό κονιάκ και θλέποντας τη στενοχώρια του νέου, ξέσπασε σ' ένα βραχνό γέλιο.

— "Ελα, μη σε νοιάζει... του είπε. Μόλις έρθη τό κορίτσι σου, κάνε μου νόημα. Θα στρίψω άμέσως..."

"Ηπιαν τό κονιάκ και σώπασαν. Τό άλλοζ ζέστανε την καρδιά του νέου.

— "Ακουσε, είπε στον άλλο, θέλω να σου πώ κάτι... Μιά περιέργη ιστορία..."

Ο μεθυσμένος κούνησε τό κεφάλι του. Είχε πάρει τώρα μιά παράξενη σοβαρότητα. Ήταν ένας αισθηματίας, με τρυφερή καρδιά... Ο Ρομιέ, ευχαριστημένος από αυτήν την παρατήρησι, εξακολούθησε:

— "Εδώ κι' έφτά ημέρες είχα βγει με τον Μπαρντώ. Τόν ξέρεις, είμαστε φίλοι από τό λύκειο... Καλό παιδί. Είχαμε βγει λοιπόν, εκείνο τό βράδυ, δίχως μιά πεντάρα στην τσέπη. Ο Μπαρντώ είχε μιά έπιταγή για 150 φράγκα, μα του την έδωσαν άργά κι' έτσι δεν πρόφτασε να την εισπράξει. Η άλλη μέρα ήταν Κυριακή. Καταλαβαίνεις... Πουθενά δεν μπορούσαμε να βρούμε δανεικά. Όλοι οί φίλοι μας ήταν απένταροι, όπως κι' εμείς. Ο Μπαρντώ είνε έπιμελητής στο λύκειο Σαπτάλ. Έγώ, πάλι, είμαι στο Σαιντ Μπάρπ. "Ε, λοιπόν, εκείνο που μας μέρδευε την κατάσταση ήταν ότι δεν μπορούσαμε να γυρίσουμε για να κοιμηθούμε στο δωμάτιό μας. Ο Μπαρντώ έπρεπε να είχε γυρίσει στο λύκειο στη μιά. Και ήταν δυό ή ώρα. Έγώ φυσικά μπορούσα, μα πώς θ' άφηνα τον φίλο μου, όλομόναχο, μέσα στους δρόμους. Περιττό ν' αναφέρω πώς δεν μπορούσαμε να πάμε να κοιμηθούμε στο ξενοδοχείο... Γυρίζαμε λοιπόν εδώ κι' εκεί, φλυαρώντας, σαν άνθρωποι που δεν ένουν καμιά σκυτούρα και περνούν την ώρα τους με την αυζήτσι. Όσο για τον καιρό, έκανε ένα διαβολέμένο κρύο, σαν άπόψε. Και είχε μιά

όμίχλη... Φέραμε δυό βόλτες τον κήπο του Λουξεμβούργου, κατεθήκαμε στην πλατεία Σαιν-Μισέλ, πήραμε την όχθη του Σηκουάνα, φτάσαμε στην πλατεία της Ομονοίας κι' από εκεί, τραθήσαμε προς τά πάνω. Ο Μπαρντώ κύτταζε κάτω, έπίμονα, γιατί, όπως μου έλεγε, μπορούσε να βρή κανένα φράγκο... Είμαστε παγωμένοι και τρέμαμε από την ύγρασία. Έτσι, τριγυρίζοντας άσκοπα, βρεθήκαμε κατά τις τέσσερες ή ώρα τό πρωί στη γωνία του βουλευάρτου Σεμπαστοπόλ και της όδοϋ Βόρς. Έκείνη τη στιγμή, κάποιος μās φώναξε:

— "Ε, παιδιά, που πάτε ;..."

— "Κ' είδαμε να θγαίνουν από τη σκιά δυό γυναίκες.

— "Ελάτε μαζί μας... έκαναν γελώντας. Θα διασκεδάσουμε..."

— "Ήταν για γέλια, καταλαβαίνεις... Έγώ δεν είχα κέφι κι' έσπρωξα λιγάκι απότομα εκείνη που είχε κρεμαστή από τό μπράτσο μου. Μα επέμενε. Κι' εγώ τότε της έζήγησα πώς είμαστε απένταροι! Στην αρχή δεν με πίστεψε. Και οί δυό λοιπόν για να της δείξουμε πώς λέγαμε την άλήθεια, αναποδογυρίσαμε τις τσέπες μας.

— "Αφού είνε έτσι, έκανε τότε, δεν πειράζει... Έγώ σε παίρνω μαζί μου... "Ε, Γκαμπό, πάρε κι' εσύ τον φίλο του..."

— "Κι' έτσι έγινε. Μας περιποιήθηκαν σαν πριγκηπόπουλα!... Και ξέρεις ; Τό πρωί, ή δική μου, μου έδωσε με τρόπο δέκα φράγκα για να πιώ ένα ζεστό τσάι..."

Ο Ρομιέ σώπασε.

— "Κ' ύστερα ; ρώησε ο μεθυσμένος

— "Ε, τί ύστερα ; Τίποτε..."

— Την ξαναείδες ;

— "Όχι... μα θα τη δώ σε λίγο.

— Για φαντάσου... έκανε ο άλλος. Μιά γυναίκα του δρόμου με τέτοια καρδιά!...

— Σωπα! του είπε απότομα ο Ρομιέ.

Είχε άνοιξει ή πόρτα του μπάρ και είχε μπει μιά γυναίκα, με ξανθά μαλλιά, βαμμένη έμορφα, με μιά παράξενη πίκρα στα μάτια.

— Έμπρός, φεύγα τώρα... ψιθύρισε ο Ρομιέ στον φίλο του.

Ο άλλος κατάλαβε και σηκώθηκε.

Η άγνωστος πλησίασε στο τραπέζι του Ρομιέ και χαμογέλασε.

— Μπα! Έσύ είσαι ;... έκανε. Ευχαριστώ που ήρθες να με δής... Δεν σε περιμένα..."

— "Επειτα κάθησε απέναντί του και τον ρώησε:

— Μου προσφέρεις ένα τσάι ;

— "Εκείνος κούνησε τό κεφάλι του καταφατικά. Έπειτα,

δειλιά, με τό χέρι του που έτρεμε, πήρε τά τριαντάφυλλα.

— Νά, για κύττα, της είπε, σου έφερα ένα μπουκετάκι..."

— "Η Μιμή τον κύτταξε, κατάπληκτη.

— "Εμένα ; έκανε.

— "Επειτα, σαν αυτόματο, πήρε τά τρία τριαντάφυλλα, τά έφερε κοντά στα χείλη της και πήρε μιά βαθιά άναπνοή, κλείνοντας τά μάτια.

— "Αγάπη μου, ψιθύρισε, αγάπη μου..."

Κι' όταν εκείνος της χάιδεψε με τρυφερότητα τό χέρι, είδε να κυλούν από τά μάτια της δυό χοντρά δάκρυα.

— "Μά τί έχεις ; άπόρησε.

— "Δεν μπορείς να καταλάβης... ψιθύρισε πάλι ή Μιμή. "Αγάπη μου... "Αγάπη μου... Κανείς... ποτέ... δεν συλλογίστηκε..."

Μά δεν μπόρεσε να συνεχίση. Τ' αναφυλλητά την έπνιγαν. Προσπάθησε να χαμογελάση, να συγκρατηθή, μα δεν μπόρεσε. Κι' απότομα, έπεσε μέσα στην άγκαλιά του Ρομιέ, για να πιέξη τούς λυγμούς της που την συγκλόνιζαν.

Κανείς, ποτέ άλλοτε δεν της είχε προσφέρει λίγα λουλούδια.

ΠΙΕΡ ΛΟΥΑΖΕΛ

— "Αφησέ με... ψιθύρισε ο Ρομιέ.

Από της 20ης Σ)βρίου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσι της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.